ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Σούτ! Κάποιος εἶνε στὸ διάδρομο.

Σηκώθηκα ἀργὰ καὶ πῆγα κ' ἀνοιξα τὴν πόρτα ἀθόρυβα. Ἀκριβῶς ἀπ' ἔξω ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀγρυπνοῦσε ὁ κ. Μόρρις, καπνίζοντας. Ὕψωσε τὸ δάχτυλό του καὶ μοῦ ἐπέβαλε σιωπή, ψιθυρίζοντας :

— Σιωπή ! Πήγαινε πίσω στὸ κρεββάτι σου. Δὲν εἶνε τίποτε. Ἕνας ἀπὸ μᾶς θὰ παραμένῃ ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό.

Τὸ ὕφος του καὶ ἡ χειρονομία του μοῦ ἀπέκλειαν ν' ἀνοίξω μαζί του μεγαλειτέρα συζήτησι. Γύρισα λοιπὸν πίσω στὴν Μίναν καὶ τὴν καθησύχασα.

Αὐτὴ ἀναστέναξε ἀνακουφισμένη, ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ἄνθισε στὸ πονεμένο πρόσωπο της καὶ μοῦ εἶπε :

— Ὦ, ἂς προστατεύῃ ὁ Θεὸς τοὺς εὐγενικοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ τόση αὐταπάρνησιν ἀνέλαβαντὸν ἠρωϊκὸν αὐτὸνἀγῶνα.

Καὶ ἔγειρε ἀμέσως πάλι τὸ κεφάλι της κι' ἀποκοιμήθηκε. Ἐσυνέχισα τὸ παρὸν ἐπειδὴ δὲν κατόρθωσα νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἐν τούτοις θὰ προσπαθήσω ν' ἀποκοιμηθῶ.

4 Ὀκτωβρίου, πρωΐ. — Κι' ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ ξύπνησε τὴ νύχτα ἡ Μίνα, ἐνῷ μὲ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως εἴμαστε κι' οἱ δυὸ πιὸ καλὰ γιατὶ ἄρχιζε νὰ ξημερώνει κ' οἱ φόβοι μας οἱ νυχτερινοὶ ἔσβυναν σιγὰ σιγά. Μόλις μ' ἐξύπνησε ἡ Μίνα, μοῦ εἶπε :

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν κ. καθηγητή. Θέλω νὰ τὸν δῶ ἀμέσως.

— Γιατί ; τὴν ἐρώτησα.

— Μοῦ ἦρθε στὸν ὕπνο μου μιὰ ἰδέα καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐφαρμόσουμε ἀμέσως. Πρέπει νὰ μὲ ὑπνωτίσει πρὶν ἀκόμα ξημερώσει καλά, γιατὶ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι, ὑπνωτιζομένη, θὰ μπορέσω ν' ἀποκαλύψω πολλὰ σπουδαῖα καὶ σοβαρὰ πράγματα. Πήγαινε, φίλε, μου, γρήγορα νὰ τὸν φωνάξῃς γιατὶ ἡ ὥρα περνᾷ.

Ἔβγῆκα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁ δόκτωρ Σοῦαρδ ποὺ φύλαγε τὴ σκοπιά του, ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα, μόλις μὲ εἶδε πετάχθηκε ὄρθιος.

— Τρέχει τίποτε ; μ' ἐρώτησε.

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησα, ἀλλὰ ἡ Μίνα, θέλει νὰ δῇ ἀμέσως τὸν κ. καθηγητήν.

— Πηγαίνω ἐγώ, εἶπε ἐκεῖνος κ' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δωμάτιο τοῦ Βὰν Ἔλσιγγ.

Σὲ δυὸ λεπτὰ ὁ καθηγητὴς ἔμπαινε στὸ δωμάτιομας μὲ τὰ νυχτικά του. Μαζί του εἶχαν προστρέξει κ' ἔμειναν ἀπ' ἔξω ὁ Κουΐνσυ Μόρρις καὶ ὁ Ἀρθοῦρος Γόλδαμιγγ ἀνυπόμονοι νὰ μάθουν τὶ συμβαίνει.

Ὅταν ὁ καθηγητὴς εἶδε τὴ Μίνα, στὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἕνα μειδίαμα εὐχαριστήσεως, τῆς πῆρε τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε :

— Ὦ ! ἀγαπημένη μου Μίνα, μιὰ νύχτα ἔφτασε γιὰ νὰ ξαναγίνῃς πάλι ὅπως εἶσουν πρῶτα. Φίλε Ἰωνάθαν, γύρισε καὶ ἀπόλαυσε τὴν προσφιλῆ μας κυρία Μίνα ὅπως τὴν ἤξερες

Ἔπειτα στράφηκε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε :

— Καὶ τώρα, ἀγαπητή μου Μίνα, τὶ πρόκειται νὰ κάμω γιὰ σένα ; Γιατὶ χωρὶς ἄλλο κάτι θὰ μὲ θέλατε γιὰ νὰ μὲ φωνάξετε.

— Θέλω νὰ μὲ ὑπνωτίσετε, κύριε καθηγητά, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ κάνετε αὐτὸ πρὶν ἀκόμη βγῇ ὁ ἥλιος γιατί, καταλαβαίνω ὅτι μόνο ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω σ' ὅτι μ' ἐρωτήσετε. Βιαστῆτε, γιατὶ ἡ ὥρα περνάει.

Χωρὶς νὰ πῇ λέξι ὁ καθηγητὴς τῆς ἔνευσε ν' ἀνακαθήσῃ ἐπάνω στὸ κρεββάτι της.

Ἄρχισε κατόπιν νὰ τὴν κοιτάζῃ ἀτενῶς στὰ μάτια μ' ἕνα βλέμμα χαλύβδινο, ὕστερα ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ ἔκανε διάφορες χειρονομίες ἀπάνω στὸ κεφάλι της, στὸ μέτωπο καὶ στὰ χέρια της.

Ἡ Μίνα στὴν ἀρχὴ τὸν ἐκύτταζε σὰν γοητευμένη, σὰν μαγνητισμένη, κατόπιν ὅμως σὰν νὰ μὴν μποροῦσε νὰ ὑπομένῃ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ βλέμματος του, ἔκλεισε τὰ μάτια της κ' ἔμεινε ἀκίνητη.

Μόνο ἀπὸ τὰς ἀναπάλσεις τοῦ στήθους της φαινότανε πὼς εἶταν ζωντανή. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ πάλλῃ ἀπὸ ἀγωνία.

Σὲ λίγο πάλι ἄνοιξε τὰ μάτια της· εἶχε μεταβληθῇ καθ'ὁλοκληρίαν. Δὲν εἶτανε πιὰ ἡ Μίνα! Εἶτανε μιὰ ἄλλη. Ἀπάνω στὰ μάτια της εἶτανε ἁπλωμένος ἕνας μυστηριώδης κι'ἀκαθόριστος πέπλος, ἡ φωνή της εἶχε κ ιτι τὸ ἄγνωστο, κάτι τὸ μὴ ἐγκόσμιο, ποὺ δὲν τὸ εἶχα ἀκούσει ποτέ. Πῆγα νὰ φωνάξω ἀπὸ τὸν τρόμο μου, ἀλλὰ ὁ καθηγητὴς ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ μοῦ ὑπέδειξε νὰ σιωπήσω ἐνῷ συγχρόνως μοῦ ἔνευσε γιὰ νὰ φωνάξω καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἐπερίμεναν ἔξω στὸ διάδρομο. Τοὺς φώναξα κ' ἐμπῆκαν ὅλοι μέσα προσπαθοῦντες νὰ μὴ κάμουν καὶ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Στεκόμαστε ὅλοι δίπλα στὸ κρεββάτι ἀκίνητοι καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀπάνω στὴ Μίνα, ἡ ὁποία φαινότατε νὰ μὴν ἔχῃ συνείδησι τοῦ τὶ γίνεται γύρω της. Ἡ σιωπὴ διεκόπη ἔξαφνα ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Βὰν Ἔλσιγγ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐρώτησε σιγὰ καὶ ἐπιτακτικά. οὕτως ὥστε νὰ μὴν τὴν ἀνησυχήσῃ.

— Ποῦ βρίσκεσθε ;

Ἡ ἀπάντησις της εἶταν ἀκατανόητη γιὰ μᾶς ποὺ τὴν ἀκούγαμε.

— Δὲν ξέρω. Ὁ ὕπνος δὲν ἔχει χῶρον, τὸν ὁποῖον νὰ ὀνομάσῃ δικόν του.

Γιὰ λίγα λεπτὰ ἀπόλυτος σιωπὴ ἐπεκράτησε. Ἡ Μίνα ἦτο πάντοτε ἀνακαθισμένη καὶ ἄκαμπτος ἐπάνω στὸ κρεββάτι, ἐνῷ ὁ καθηγητὴς τὴν προσέβλεπε ἀτενῶς. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι μόλις τολμούσαμε ν' ἀναπνεύσουμε. Σὲ λίγο ὁ καθηγητὴς τὴν ξαναρώτησε:

— Ποῦ βρίσκεσθε τώρα ;

Ἡ ἀπάντησις της κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν περισσότερον σαφὴς τῆς πρώτης.

— Δὲν ξέρω. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ποῦ βρίσκομαι καὶ ὅμως βρίσκομαι κάπου.

— Τὶ βλέπετε γύρω σας ;

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε. Εἶν' ὅλο σκότεινα. Μυρίζομαι χῶμα, σαπίλα κι' ὑγρασία...

— Ἀκοῦτε τίποτε ;

— Ναί, τὸν φλοῖσβο ποὺ κάνει τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι κοντά μου, ἀκούω τὰ κύματα της ποὺ χοροπηδοῦν, τ' ἀκούω ἀπ' ἔξω.

— Τότε βρίσκεστε μέσα σὲ πλοῖο;

Ὅλοι ἄλληλ κοιταζόμαστε,προσπαθοῦντες νὰ μαντεύσωμεν ὁένας ἀπὸτὸν'ἄλλον ποιὸ καινούριο μυστήριο ἐπρόκειτο νὰ μᾶς ἀποκαλυφθῇ.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Μίνας ἦλθε γρήγορα.

—Ὦ, ναὶ βρίσκομαι μέσα σὲ πλοῖο...

— Τὶ ἄλλο ἀκοῦτε;

— Τὸν θόρυβον ποὺ κάνουν οἱ ναῦτες τρέχοντας ἀπάνω στὸ κατάστρωμα. Ἀκούω ἁλυσσίδες καὶ τὸν τρυγμὸ ποὺ κάνει τὸ βίντσι τὸ ὁποῖο κατεβάζει κάτι μέσα στ' ἀμπάρι.

— Τὶ κάνετε ;

— Ὦ, εἶμαι ἀκίνητος.Δὲν μπορῶ νὰ κινηθῶ.Δὲν ὑπάρχει χῶρος γύρω μου. Παντοῦ κάτι σκληρὸ, πολὺ σκληρὸ ἁπλώνεται. Νοιώθω νὰ μὲ περικυκλώνει ὁ Ἅδης.

Ἡ φωνή της ἔσβυσε μὲ μιὰ βαθειὰ πνοὴ καὶ τ' ἀνοιχτὰ μάτια της ἔκλεισαν καὶ πάλι.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατείλει καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἁπλωνότανε παντοῦ. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἔβαλε τὰ χέρια του ἀπάνω στοὺς ὤμους τῆς Μίνας καὶ ἄπλωσε τὸ κεφάλι της ἀπάνω στὸ μαξιλάρι. Ἐκείνη ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ στάσι λίγα λεπτὰ ἀναπνέουσα βαθέως, κατόπιν ἔβγαλεν ἕνα παρατεταμένο στεναγμό, ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ μᾶς κοίταξε ὅλους μὲ ἀπορία, λέγοντας :

— Μοῦ φαίνεται πὼς μιλοῦσα στὸν ὕπνο μου.

Αὐτὸ καὶ μόνο εἶπε. Φαινόταν ὅμως πὼς ἤξευρε περί τινος ἐπρόκειτο. Ζητοῦσε μόνο μὲ ἐπιμονὴ νὰ μάθῃ τὶ ἔλεγε. Ὁ καθηγητὴς τῆς εἶπε ἀκριβῶς τὶ εἶχε πῇ.

—Τότε, εἶπεν ἡ Μίνα,δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή. Ἴσως ἀκόμη νὰ μὴν εἶνε πολὺ ἀργά.

Ὁ Κουΐνσυ Μόρρις καὶ ὁ Ἀρθοῦρος ἀναπήδησαν ἀπὸ τὴ θέσι τους κ' ἔτρεξαν πρὸς στὴν πόρτα, μὰ ἡ ἀτάραχος φωνὴ τοῦ καθηγητοῦ τοὺς συνεκράτησε.

— Σταθῆτε, φίλοι μου. Τὸ πλοῖον γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς μιλοῦσε ἡ κ. Ἄρκερ, ἐσήκωνε τὴν ἄγκυρα του κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Πολλὰ πλοῖα θὰ σήκωσαν συγχρόνως τὴν ἄγκυρα τους, μέσα στὸν παμμέγιστο λιμένα τοῦ Λονδίνου. Ποιὸ ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦμε ; Τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι κατορθώσαμε νὰ μάθουμε σπουδαῖα πράγματα, ἐνῷ ἀλλοιῶς θὰ βρισκόμαστε μέσα σὲ πέλαγος ἀμφιβολιῶν καὶ δὲν θὰ ξέραμε ποὺ νὰ κατευθυνθοῦμε.

(Ἀκολουθεῖ)